

gleda vsak četrtek
in velja s poštnino
vred in v Mariboru z
pošiljanjem na dom
za celo leto K 8.—
za pol leta „ 2.60
za četrť leta „ 1.30

Naročnina se pošilja
upravitelju v tiskarni
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Deležniki katol. tis-
kovnega društva do-
bivajo list brez po-
sodne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Posamezni listi dobé
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rokopisi se ne vra-
čajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice,
če se natisne enkrat,
po 12 h, dvakrat 18 h,
trikrat 24 h.

Štev. 30.

V Mariboru, dne 27. julija 1899.

Tečaj XXXIII.

Zakaj in kako se nam je treba zadružiti?

Razvideli smo, kako hira kmetištvo: kako se manjša število kmetovalskih ljudi, kako prestrašljivo so že zadolženi in se še vedno bolj in bolj zadolžujejo, kako se njih posestva podražbavajo in poprodavajo ter prehajajo v roke nekmetom, prav mnogokrat v last njih nasprotnikom in zatiráčem — razvideli smo, da drči kmetiški stan naravnost v propad in da v nepredaljnjem času pogine do čela, če pojde tako dalje.

To je vsem družboslovcem do konca jasno, brezdvomno.

Poljedelcu se ne izplača več njegovo delo. Preračunilo se je na pr., da znese pridelnina kar imaš stroškov in dela za jeden métersčak (meterski cent) pšenice po naših krajih poprek dobrih devet goldinarjev. Toda v zadnjem letu na pr. je bilo pač malo gospodarjev tod okrog, ki bi jo bili prodali res po devet gld.; če odšteješ od teh 9 gld. še zmudo časa z nalaganjem in z vožnjó do kupca, uvidiš, da si prodal svoj trdo priznó-jeni pridelek v zgubo svojo. Da bi bilo kolikor toliko vredno mučiti se z nje pridelavanjem, morala bi biti cena pšenici najmenj 10 gld. za métersčak. Pa kakor vse kaže, ne bo de imela letos niti take cene, kakršno je lani.

In kakor s pšenico, tako je do malega z vsemi tvojimi pridelki. Koliko ti pa nese, ljubi kmet, tvoja zemlja? Če sešteješ vse prihodke in vse stroške, ki jih imaš z njo v jednom letu, in potem odšteješ stroške od

prihodkov, koliko ti pa ostane čistega dobička, to se pravi: koliko ti ostane za plačilo za svoj celoletni trud in za celoletno delo tvojih ljudi? Svetovalo se ti je že in tudi jaz ti svetujem, da zapisuj vse dohodke in razhodke svoje, in računi; če to storiš, uvidiš gotovo sam, da ne dela noben delavec, ki mu vendar tudi ne gre dobro, za tako borno dnino. Poštevilkajva malo že naprej. Recimo, da imaš lastnino, ki je vredna svojih 4 tisoč gld. Če bi jo prodal in dal teh 4000 gld. na posodo, dobil bi zanje, če bi dobival tudi samo po štiri in pol odstotka od njih, vendar na leto svojih 180 gld. Dalje: pri takem posestvu potrebuješ, povprek rečeno, če hočeš pošteno obdelovati, dve ženski in poleg sebe še jednega drugega moškega; torej dva moška in dve ženski. Nastavimo za moškega samo 80 kr. dnevnega plačila, za žensko pa samo 40 kr.; to gotovo ni preveč; zakaj povsod plačujejo delavce vsaj toliko, če ne več, če so količkej pravcoljubni delodajalci. In gospodar in gospodinja in sin in hči delajo mnogo dalj časa nego na pr. tvorničani (fabriški delavci), po leti od ranega jutra do pozne noči; in tudi še ob nedeljah imajo svoje opravke. Delavnih dni v letu je kakih tristo. Zaslužil bi po tem takem vsak moški na leto 240 gld., vsaka ženska pa 120 gld. — vsi štirje skupaj torej: 720 gld. Če pristejemo k temu prej omenjenih 180 gld., naračunimo 900 gld. Devet sto gold. bi ti morala tedaj prinašati tvoja lastnina, ki je vredna 4 tisoč gld., če se računa prav po malem. Ali ti pa v resnici prinaša toliko? Menda kolí ne; to se pravi, tvoje delo se ti ne

splača. Tudi slabo plačan delavec izhaja bolje; zato tudi poznam take delavce, ki imajo za dom hlapca, sami pa delajo v tvornici. Spet razvidaš: tako ne more, ne sme več iti naprej.

Toda pridejo še razna popravila, pridejo uime, pridejo nezgode: zbolí ti vol, pogine ti krava . . . Pride čas, da je treba omožiti hčer, oženiti sina; praznega se ne moreš iznebiti; kje boš pa vzel za doto? A vedno doma imeti ga vendar ne moreš — ali ga boš za klobuk dejal? kakor so včasih rekli.

V teh razmerah poljedelstvo ne more torej več. Spominam se, kako je govoril v državnici pred več leti sedaj že rajni poljski poslanec Hausner, ko se je razpravljalo, da je treba kmetištvu pomagati. Imel je, kakor je rekel, imel je zelo veliko posestvo; koliko skrbi, koliko truda je imel z ljudmi, da jih je dobil in plačeval, koliko sitnih in težav! zakaj nadzoroval je sam vse, kar je bilo kajpak potrebno, če je hotel, da ga néso sleparili spredi in zadi in da mu je vsaj kolikor toliko neslo. Kako so ga zadevale nemilo razne nesreče in nezgode: mnogo skrbi in truda, a primeroma prav pičli prihodki. Šine mu nekega dne pametna misel v glavo: proda svoje gospodarstvo za obilno svoto, denar pa naloži na obresti. Poslej mu ni bilo nič več ne truda ne skrbi ne strahú, da bi ga stisnola toča ali kakšna koli ne-zgoda: jedino delo mu je bilo, da je pobral vsako četrťletje ali polletje svoje bogate obresti, ki so bili pa mnogo večji nego vsi dohodki prejšnjega posestva.

Listek.

Jeruzalemsko romanje.

(Piše prof. J. Zidanšek.)

24. Kafarnaum; Kana; Nazaret;
Tabor; Karmel.

Ali bi ne bilo lepo, da bi se vsedli na barko in bi jadrali po jezeru Genezareškem, kakor se je neštévilnokrat vozil Kristus Gospod? Da, tako smo storili in v 10 čolnih peljali smo se iz mesta Tabarije v Kafarnaum, ali kakor se dandanas imenuje Tel Hum. Ako piha nasproten veter, traja vožnja tri ure; za polovico se pa skrajša, če morejo razprostrti jadra; v tem slučaju se namreč vesla v stran položijo in vse delo prevzame veter, ki se z veliko močjo vpre v one bele razprostrte prte (jadra) in naglo ter gladko žene barko proti zaželenemu cilju. Blizu 2 uri so se ubogi ljudje tako hudo mučili z vesljanjem, da so že belo gledali; še le potem prišel jim je veter na pomoč. Najprej smo zapazili na zapadni morski strani borno vas Meždél; tu je nekđaj stalo mesto Magdala, kjer je bila doma velika spokornica sv. Marija Magdalena in od katerega ima tudi svoj priimek. Kje je pa stala Betzajda, rojstno mesto

sv. apostolov Petra, Andreja, Filipa in najbrž tudi Janeza, se ne da več dobro določiti, ker je celo zginilo z zemljskega površja in se nahajajo večje razvaline na mnogih krajih tamošnje okolice.

Še bolj kakor v Jerihi bili smo neprijetno presenečeni, ko se pripeljemo v Tel Hum; tam so še vsaj nekatere hiše in kočé, a Kafarnauma ni nikjer več; še celo njegove razvaline se le tu pa tam vidijo, ker so pokrite z zemljo in raste že grmovje in osat nad njimi. Le Beduini prihajajo iz puščave tu sem in izkopljejo ter razdobjajo včasí kak steber, ker menijo, da bodo v njem našli mnogo zlata; videl sem tam tak beduinski šotor in pod njem otroka, konja in psa; nekdanje tako sloveče mesto je torej postalo cigansko selo. Zdaj vidiš nehvaležni Kafarnaum, kako so se izpolnile Gospodove besede, s katerimi ti je pretil: «In ti Kafarnaum! ali se boš do neba povzdignil? V pekel boš pahnjen; zakaj ako bi se bili v Sodomi godili čudeži, kateri so se v Tebi godili, bi bila še do današnjega dne ostala.» V tem lepem pomorskem mestu je Jezus najrajše prebival in zato ga imenuje «svoje mesto». Tukaj je ozdravil rimskega vojaka na priprošnjo njegovega ponižnega stotnika, ki je spregovoril znamenite besede: «Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak le reci be-

sedo in ozdravljen bo moj hlapec». Tukaj je ozdravil Petrovo taščo in več drugih bolnikov, ki so prihajali iz daljnih krajev; Jairovo hčer pa je celo obudil od mrtvih. V Kafarnaumu naznanil in obljubil je Zveličar Najsvetejši zakrament rekoč: «Jaz sem živi kruh, ki sem z nebes prišel. Ako kdo jé od tega kruha, bo živel vekomaj; in kruh, katerega bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta» (Jan. 6, 51. 52). V tamošnji shodnici je pogosto učil, a meščani niso hoteli verovati v Odrašenika; ta shodnica imenovala se je bela, v nasprotju z drugimi hišami, ki so bile pozidane s črnkastega bazalt kamenja. Še le pred tremi leti postavili so si oo. frančiškani na razvalinah te stare shodnice pritlično hišo in kapelo, kamor hodi maševat vsako nedeljo duhovnik iz Tabarije; to je pa tudi vse, kar nas spominja na nekdanje cveteče trgovinsko mesto Kafarnaum, ki je dalo Kristusu tudi enega apostola, namreč mitarja Matevža ali Levija.

Ker v današnjem Tel Humu ni nikakega pristanišča za barke in je voda pri bregu zelo plitva, zato nas tudi naši čolni niso mogli peljati do suhe zemlje; ampak mohamedanski veslarji nabasali so si romarje na svoje močne rame in jih ponesli na suho. Nekateri so se skorej hoteli braniti takega čudnega izkrcanja in vkrcanja, ker že od

Z vsaj pravicoj tedaj zatrjujemo, da se kmetu ne izplača njegovo delo, da se torej potaplja. Tlačani drugim, vse drugače huje, kakor je v prejšnjih stoletjih. Zlasti hudo pa se tlačani, če je močno zadolžen. Takrat pač dela samo za druge, za davke in obresti, a ne za sebe. In koliko je takih, ki so samo še na videz lastniki, v resnici pa nêmajô nič več svoje zemlje. Puste jih samo zato še na ne več njihovem posestvu, ker upnikom to bolje nese, kakor če bi obdelovali polje sami; ker jim ubogi zadolženec bolje dela nego bi jim najemniki ali tudi — sužnji. Kako krvavo se poti tak siromak, da more poplačati davke in obresti, in kolikrat jih niti more ne! a njemu ostane bore toliko, da se s siloj more prihodnji dan, prihodnje leto nadalje za druge znojiti. Znan mi je tak siromak, ki je dolgo časa izkrvaveval za upnike; nobeno noč ni mogel mirno spati. Največji sirotek je pa bil, če je bil toliko srečen, da je kako prase ali kako drugo malenkost prodal: zdrli so se vsi nanj, naj jim plača zastale obresti in pa še glavnicu, ko tak neredno plačuje! Kako je bil ves v skrbeh, kako je siromašil — dokler se ga nêso usmilili: da so mu prodali lastnino. «Kako ti pa že kaj gre?» vprašam ga nekaj mesecev kesjeje. «O, prav dobro,» pravi on; «kako hvaležen sem jim, da so mi prodali: kako mirno sedaj spim... prej sem delal za druge, sedaj pa je moje, kar pridelam in prislužim. Koliko bolje mi gre kot navadnemu dninarju nego mi je šlo prej!»

Če vse to tak premišljam, zazdi se mi včasih res čudno, kako da se kmetje tega hiranja ne naveličajo, kako da ne vržejo motike in kose iz rok in ne pritisnejo še bolj, kakor tu in tam že, na tvornice. No, pa tam je že itak preveč ponujarjev, ki želê dela. Še bolj pa jih menda drži na njih zemlji njih starodržnost! Pripovedoval mi je tak ubožec, kako po zimi v velikem snegu nosi v košku z visokega hriba, kjer je doma, v dve uri daleko mesto drobnih drv, katere naseka v svojem lesu in nacepi na drobno, da jih prodá za celih dvajset krajcarjev in si nakupi najsilnejših potrebščin. Začudil sem se mu, da za tak malôsten izkupiček preide tóliko in tako pot, ko vendar za svoje blago dobi tak malo — kako da se ne navóli tega maličenja, kako da ni raje poskrbel, da bi bil dobil delo v tvornici, nego da se je ukupil na taki odljudni gori. On pa me zavrne: «Pa imam vendar kam iti». Da to jih drži še: veselje, da imajo nekaj svojega, in pa tista starodržnost, da vsak želi ostati na zemlji, kjer so živeli njegovi očetje in dedje. Bog jim ohrani to blago svojstvo tudi še zanaprej!

njihove mladosti jih ni nihče več nosil «štupo ramo,» zato se je isto vršilo z velikim vikom in krikom. Posebno še, ko smo se že vračali v Tabarijo, so mnogi trepetali in kričali, ker popoldne je bilo jezero valovito in razburjeno; ko so valovi pljuskali po naših hrbtih in se je barka, deloma že z vodo napolnjena skorej celo nagnila na eno stran, bilo nas je strah in živo smo se spominjali prestrašenih apostolov, ki so v enaki nevarnosti klicali: «Gospod, otmi nas, da ne poginemo». Zdaj nam je tudi bilo jasno, zakaj se to jezero imenuje morje, ker ni tako krotko, kakor naša planinska jezera, ampak pogosto tudi pri celo jasnem nebu viharo burno.

Voda v jezeru Genezaret je dobra pitna, samo premlačna; kakor veslarji, tako smo jo tudi mi z dlanjo zajemali in srebali; kalna Jordanova voda pa teče skoz jezero, a ne pomeša se z njegovo vodo. Živi v jezeru obilo mnogovrstnih rib; najboljša je Petrova riba, ki je velika kakor srednja belica; dobili smo jo vsakokrat pečeno na mizo in lahko rečem, da mi ni v sv. deželi nobena pečenka tako dišala, kakor ta. Vse drugo se je torej tu spremenilo, le ribe so ostale iste, kakor so jih lovili ribiči-apostoli in jih sami pekli, pa tudi svojemu Gospodu in učeniku ponudili.

Dobre četrt ure od Tabarije proti južni strani nahajajo se vroči vreli, katere smo

Dokončal sem prvi del: zakaj se nam je treba združiti? Spoznali smo, da bi sedanje razmere nižje sloje uničile. Rad bi še zapisal raznokaj, na pr. kako pešajo tudi še drugi stanovi, kakšne so svetovne razmere družboslovne in še mnogokaj drugega; zakaj hoče se mi, da bi spisal nekako celotno (če prav skromno) družboslovje. Toda mudi se mi dalje. Ozrli se bomo prihodnjič samo še nekoliko nazaj v prejšnje čase, pogledali kratko brezpametne zmote in lovilna slepila socialistovskih družbogubov, potem pa preidimo takoj na drugi glavni del, kako se je nam združiti in kako naj delujejo ta zdruštva kmetov in obrtnikov in delavcev. Ker se združujejo že precej, treba jim je zelo navodila in napotila.

J. M. Kržišnik.

Nemška opozicija proti delegacijam.

Opozicija hoče preprečiti izvolitev delegacij. Konservativci Ebenhoch gledé na to predlaga v svojem listu, da bi odredilo predsedništvo tako, naj poslanci zvnaj seje zapisnikarju, ki se za to določi, izročajo glasovnice, česar bi opozicija ne mogla preprečiti.

Razmere na Goriškem.

Tržaški namestnik grof Goëss je minole dni potoval po Goriškem. Dne 18. t. m. se je pripeljal v Brda, odtod se je napotil skozi Št. Peter v Dornberg, Batuje, Ajdovščino, Rifenberk in Komen. Povsod je prigovarjal županom, naj pritiskajo na deželne poslance, da gredó v deželni zbor. Čudno, da ima grof Goëss le za slovenske poslance lepe opomine! Zakaj ne poskusi na italijanski strani? Gokovo bi italijanski poslanci nekoliko odnehali, ko bi vlada s primernimi sredstvi vplivala ná-nje.

Katoliški volilci na Bavarskem.

Pri splošnih volitvah na Bavarskem je katoliška stranka, ki je dosedaj imela 73 mandatov, pridobila 10 sedežev. Socijalni demokratje so tudi priborili novih 5 mandatov. Poraženi so liberalci, ki imajo le še 53 mandatov.

Srečna Italija.

Italija ima res srečo — v Avstriji. Na tisoče in tisoče njenih podanikov preživlja Avstrija, kateri jej v plačilo pojó tisto pesem o nehvaležnosti svetá. Na kljub temu Avstrija nadaljuje deliti dobrote svoji «zvesti zaveznici!» Na podlagi § 14. drž. osnovnih zakonov je bil te dni razglašen dogovor med

tudi obiskali; pa voda je tako vroča (okoli 50° R.), da bi se človek celo opekel in skuhal, ako bi se šel kopat kar pri izvirkih. To je dokaz, da je Galileja na vulkanskih ali ognjenjskih tleh, o čemur smo se bili že tudi poprej prepričali, ko smo videli na njivah trdo, žlindri podobno zemljo; zato se tudi ob galilejskem morju pogostokrat javljajo strašni potresi.

Prenočili smo še drugokrat v Tabariji, pa spati itak ni bilo mogoče vsled silne vročine in drugih nadlog; tamošnji prebivalci (tudi oo. frančiškani) hodijo v poletnem času počivat in spat na svoje plane hišine strehe. V jutro vrnili smo se nazaj proti Nazaretu po isti cesti, po kateri smo bili sem prišli. Okoli 9. ure pripeljali smo se v Kano, kjer se je Gospod ženitnine udeležil in vodo spremenil v vino; naši vozovi so ostali pri studencu, iz katerega so gotovo tudi vodo za gostijo zajemali, ker ni blizu drugega izvirka; mi pa smo šli v nekaj minut oddaljeno zelo borno vas s 600 prebivalci, izmed katerih je katoličanov samo 20. Utrujenim romarjem je kaj dobro teknila mala južina, ki je bila pripravljena v frančiškanskem samostanu; obiskali smo potem ne sicer veliko, pa prijazno cerkev, ki stoji na mestu, kjer se je obhajala gostija, namreč v hiši apostola Simona. Nekaj sto korakov proč pa je druga

obema državama gledé na medsebojno oskrbovanje bolnikov, ki zbolé kot podaniki Avstrije v Italiji ali obratno. Dogovor se glasi tako, da država, bodisi jedna kot druga, mora v slučaju bolezni skrbeti popolnoma za bolnika, kakor da je njen državljan, in za to ne smé terjati niti povrnitve stroškov! Pomislite pa sedaj, da v Avstriji živi nad 100.000 italijanskih podanikov, avstrijskih v Italiji je pa morda komaj 1000! Torej na škodo našim delavcem se sprejema italijanske, in če le ti obolé, tedaj mora skrbeti Avstrija zá-nje, in niti stroškov ne dobi za to! Sčasoma zadobé italijanski podaniki pri nas še več pravic, kot jih imajo doma! No, kljubu temu italijanski listi iz kraljestva pišejo na najnesramnejši način o naši državi in o našem cesarju.

Napad na Milana.

O napadu na srbskega razkralja Milana se govorijo najčudnejše reči. Veliko jih je mnenja, da je bil napadovalec Knežević od Milana najet, ker se je s tem ponudila Milanu prilika, zapreti in kaznovati svoje politiske nasprotnike, radikalce. Te dni so celo listi prinesli vest, da je Knežević že sam priznal, da je bil po Milanu podkupljen. Sedaj že stojijo osumničeni radikalci pred sodniki. Slisi se, da sta Avstrija in Rusija zahtevali, naj se ne sodi strogo. Srbski poslanik v Petrogradu Sava Gruič se ni zaprl, čeprav so ga krivili soznanja, kajti ruski car je povedal, da se mu ne sme skriviti las.

Dopisi.

Iz Rogačke Slatine. (Poklonitev biskupu J. J. Strossmayerju.) Vsako leto prihaja v Rogačko Slatino ljubljeneč jugoslovanskih deželá, biskup Strossmayer, krepit si svojega zdravja. To priliko uporabijo takrat sosedni Hrvati in domači Slovenci, da se poklonijo velikemu možu. Tako se je zgodilo tudi letos dne 24. julija. Deputacijo je vodil saborski poslanec g. Kiepach, vlastelin v Samoboru ter v vznesenih besedah izražal spoštovanje Hrvatov do svojega duševnega vodjo, do velikega dobrotnika v prilog hrvatske znanosti in umetnosti ter do navdušenega glasilca jugoslovanske ideje. Biskup Strossmayer je na to odgovoril, da ga veseli, ker Hrvati spoštujejo in ljubijo za narod zavzete ljudi in da bo njegovo srce do hrvatskega naroda ostalo vedno tako, kakor je bilo doslej. V imenu Slovencev je govoril č. g. Franc Korošec, nadžupnik pri Sv. Križu

in manjša kapela, posvečena svet. apostolu Jerneju ali Natanaelu, ki je bil tukaj rojen; tik nje je lep vrt s figovimi drevesi, kar nas je spominjalo na besede Kristusove: «Preden te je Filip poklical, ko si bil pod figovim drevesom, sem te videl» (Jan. 1, 48). Frančiškanski brat nas je tudi opozoril na velikega strupenega škorpiona, katerega je bil slučajno opazil pri neki hišini steni.

Tudi razkolniki imajo v Kani svojo cerkev; v njej sta shranjena dva stara vrča, o katerih Grki trdijo, da sta izmed tistih šestih, ki so se rabili že pri sloveči gostiji; toda mi nismo imeli tako močne vere, da bi bili to verjeli. Še nekaj posebnega ima Kana, namreč nenavaden plot; gosto nasajeni, po 2 m. visoki, bodeči in lepo cveteči kakti obdajajo vas; a tamošnji kaktus rodi tudi sad, ki je podoben figi in je neki tako dober in slaček, da se ga človek lahko preobije; o. gvardijan je pravil, da skorej vsako leto eden ali več otrok vsled tega umrje, ker jim je — trebuh počil.

Od Kane pelje cesta v Nazaret čez zelo strm hrib in zato je najbolj varno, če romar tukaj peš gre, ker Arabci vozijo navzdol divje naglo in včasih ne morejo vzdržati voza in konj; čudili smo se, da se nam ni zgodila nesreča. Zbirali smo se pri Marijinem studencu, kjer so nekatere Nazarećanke svoje

tik Slatine. Tudi Slovenci izražamo velikemu sinu hrvatskega naroda svoje spoštovanje. Veselimo se pri svojih bratih vsakega napredka, kajti čem močnejši, izobraženejši in samostalnejši bodo naši sosedi, tem trdneje stojimo tudi Slovenci. In ker bratje Hrvati častijo v biskupu Strossmayerju največjega pospešitelja vsestranskega svojega napredka, zato ga častimo in slavimo tudi mi. Hrvati ga imenujejo svojega dobrotvorca, a tudi na Slovensko se obilokrat spomni njegovo darežljivo srce. Govornik mu želi doseči trenotek, ko bo videl slobodo hrvatskega in slovenskega naroda. Biskup je razradošen odgovoril, da je naša rešitev v jugoslovanskem zedinjenju. Prepričan je, da bodo Jugoslovani dospeli do svojega smotra, kajti resnica in pravica slavita povsod prej ali slej svojo zmago. Poklonitev se je vršila začeni ob 12 uri. Ob 2. se je začel banket pri Leitnerju. Tudi biskup Strossmayer je prišel za nekoliko časa med svoje slavitelje. Napil mu je v imenu Hrvatov stoloravnatelj g. Jakovina, župnik v Vinagori in vodja narodnega pokreta v Zagorju. V imenu Slovencev je nazdravil g. Korošec. Vsakokrat je odzdravil tudi z iskrenimi besedami biskup sam. Nadalje še so govorili pl. Kukuljevič o slovenskem in hrvatskem zajedništvu. Stauder, narodu, zbranemu v koalirani opoziciji, a posebno krasno je govoril imonsig. Cepelič, dekan djakovski. Na Slatini so se izborni dostojno poklonili ta dan Jugoslovani največjemu jugoslovanskemu možu in njegovi najljubši mu ideji, jugoslovanski ideji.

Slovenj Gradec. Nekateri tukajšnji meščani so zopet pokazali svojo nestrpnost proti vsemu, kar nima popolnoma nemško prusakega lica. Golobradati kramarji, ferbarji in ledrarji so tako dolgo solnce obračali (*«Sonnenwendfeier»*) da bi bilo kmalu začelo sijati izpod lesene strehe Gradišča, kamor je padal umetalni ogenj. In ti mogočnejši se sedaj branijo z vsemi štirimi novega šolskega poslopja zato, ker bo šola dvojezična, kakor je bila do sedaj in ne popolnoma nemška. V svoji nestrpnosti se ne ozirajo ne na učitelstvo, ne na učečo se mladino, ki mora vse vroče poletne dneve presedeti v umazanih, temnih, zaduhlih in nezdravih prostorih, ampak skušajo na vsak način preprečiti ali pa zakasnit zidanje nove šole. Ker jim za poslopje ne bo treba denarcev štediti — denar za šolo so večinoma Slovenci sporočili — so za majhen kos zemlje, kjer naj bi poslopje stalo, velikodušno samo nekaj čez 4000, reci štiritisoč gld. zahtevali. Toliko bi si niti ne upal zahtevati kakov krivonos gospod Pinkeles. A to še ni vse. Na

njih željo naj bi se obdalo poslopje z visokim zidovjem, kakor se napravi pri kaznilnicah. No ja! Če hočete s tem svojo nadežno (?) mladino privaditi na kaznilnice je tudi lep namen. Tudi bi na novi šoli ne smelo biti ne slovenskega ne nemško-slovenskega napisa, ker bi to ljubezni polna prusaka srca žalilo. Tolažite se, možiceljni, da s takimi pogoji ne boste imeli na tem prostoru ne šole in ne napisa. Naj si shranijo prostor! Porabili ga bodo za drugo poslopje, katero jim bo v kratkem neobhodno potrebno. Vroče je; zato so pa vsi «zirani.» Taki ljudje pa morajo imeti svojo palačo. Pozabili so popolnoma, da živijo od slovenskih grošev, katere pošten Slovenec v mesto prinaša. Treba jih bo malo potipati, pa bodo ponižnejši postali.

Iz Gradca. (Društveno življenje.) Občni zbor slovenskega izobraževalnega in zabavnega društva «Naprej» v Gradcu se je vršil v nedeljo 9. t. m. o nepričakovano veliki vdeležbi društvnikov in gostov. Iz odborovega poročila posnemamo naslednje: Dasi obstoji društvo komaj dva meseca, naraslo je število članov na 110, in sicer 4 ustanovne, 82 rednih in 24 podpornih. Mlado društvo je srečno premagalo vse nemale začetne ovire; z iskreno hvaležnostjo nam je opomniti, da so k temu pripomogli razni plemeniti domoljubi z gmočno i duševno podporo. Posebno pohvalno pa nam je omeniti vrlo «Našo stražo,» ki je društvu poslala znatno vsoto za nabavo potrebnega pohištva in nakup koristnih knjig za knjižnico. Poletje že itak ni ugodno za društveno življenje, vendar se je «Naprej» živahno razvijal. Prav pridno so se društvniki udeleževali pevskih vaj, ki so bile doslej trikrat na teden. Enkrat na teden so bile vaje v nemščini, enkrat v računstvu. Enkrat je bilo predavanje «o liberalizmu,» skoraj vsak večer se je razplel živ pomenek o društvenih in splošno zanimivih predmetih, na pr. o socialni demokraciji, o krščanskem socializmu, o gospodarski organizaciji v naši domovini itd. Društvo se je po deputaciji 6 društvnikov vdeležilo vseslovenske delavske slavnosti v Ljubljani in pristopilo k «Slov. krščansko-socialni zvezi,» dobro vedoč, da se je graškemu slovenstvu mogoče le tedaj ohraniti, ako je v ozki zvezi z domovino in goji tiste vzore, za katere se navdušuje ves slovenski narod po svoji veliki večini, ako ostanejo graški Slovenci verni in demokratični. Društvo je skrbelo tudi za primerno zabavo. «Naprej» je enkrat poletel o precejšnji vdeležbi društvnikov na visoki škel. Na predlog nadzornikov je občni zbor soglasno izrekel odboru za njega trudoljubivo

požrtvovalnost zahvalo i zaupanje. Po zborovanju je bila mala, a tem pristranejša domača veselica v proslavo godu sv. Cirila in Metoda. Slavnostni govornik je v izbranih, a lahkomernih besedah podal verno sliko življenja, delovanja in trpljenja naših blagovestnikov, kazal je na podobnost tedanjega in sedanjega našega tožnega položaja in nas navduševal za ideje, katerim sta se posvetila naša slovanska prvobornitlja, za vero in omiko. Zatem je mlad društvnik kaj lepo deklamoval Gregorčičevo «Blagovestnikom.» Na to je sledila prosta zabava, ki se je po zaslugi pevcev društvnikov in gostov razvila na občo zadovoljnost.

Iz Konjic. (Čitalnica.) Celih 15 mesecev trajala je borba za čitalnico. Vse mogoče in nemogoče ovire so se nam delale, no naša vstrajnost je vse premagala. Imamo čitalnico, ki naj bo središče vsega našega društvenega življenja. Konjiski Slovenci zdaj nismo imeli prostora, kjer bi se brezskrbno zbirali, nismo imeli prostora, kam bi vabili mile goste, nismo imeli prostora, kjer bi sprejemali okoličanskega slovenskega kmeta, da se zabava in izobrazuje. In zdaj jo imamo!

Dne 23. julija t. l. se je vršil 1. občni ob enem osnivalni zbor. Lepo število duhovne in posvetne inteligence, še lepše število svoje narodnosti zavedajočih se slovenskih kmetov je bilo navzočih, ki so tudi vsi takoj pristopili, tako, da je čitalnica že zdaj jako močno društvo. Množina daje moč, torej ostanite vsi, ki ste pristopili, čitalnici zvesti udje in pridobite ji novih. Volil se je sledeči odbor iz gg.: dr. Ivan Rudolf, predsednik, notar Martin Kocbek, podpredsednik, Ivan Rožman, tajnik, Ivan Šepić, blagajnik, vikar Karol Kumer, knjižničar, Martin Ogorevc, gospodar, Franc Napotnik, odbornik. Imena teh gospodov so nam porok, da bodo vsi razvoj društva povspeševali. Dne 15. avg. t. l. se vrši otvoritvena slavnost. Delajo se velike priprave, kojih se pa danes ne smemo izdati! Le toliko rečemo: Dne 15. avgusta naj pride vsakdo v Konjice, v ta največji in najlepši spodnještajarski trg, da po starem slovenskem običaji skupno preživimo nekaj prav veselih uric.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Duhovniške spremembe.) Prestavljeni so č. gg. kaplani: Frančišek Bratkovič iz Rogateca v Slov. Bistrico, Jakob Fink iz Celnice v Št. Martin pri Vurbergu, Henrik Hrašovec iz Kostivnice v Šoštanj, Andrej

velike vrče z vodo polnile; gotovo je tu sem večkrat svojo Mater spremljal Božji deček Jezus; pa gotovo je bila Marija tudi bolj okusno in snažno oblečena, kakor sedajne zanemarjene Nazarečanke v svojih širokih hlačah. Nastanili smo se deloma pri oo. frančiškanih, deloma pa v hotelu «Germania» in zdaj smo imeli časa dovolj, da si ogledamo Nazaret in njegove znamenitosti. Mesto je precej veliko, ker šteje čez 6000 prebivalcev; večina je sicer krščanska, ne pa katoliška in zato je krivo, kar je bilo pred kratkim nekje brati, da ima Nazaret 3000 večinoma katoliških prebivalcev; razkolnikov je blizu 3000, katoličanov (z Maroniti in zedinjenimi Grki vred) 2000, čez 1000 mohamedanov in nekaj luteranov. Nazaret se prav lepo razprostira po strmem bregu in gleda proti jugo-vzhodu; zelo ugaja Evropejcu, da tu že vidi več zelenja kakor pri Jeruzalemu, ker posebno spodaj v dolinici so kaj lepi vrti in sadunosniki.

Najlepša in najmogočnejša stavba v Nazaretu je pač frančiškanska cerkev Oznanenja Marije D. s pridruženim samostanom in s hišo za romarje. Cerkev obsega, poleg veliko drugega prostora, tisti kraj, kjer je nekda prebivala sv. rodbina; znano je, da sv. hišica ni več tam, ampak da so jo angeli l. 1291 prenesli najprej v Trsat in potem v Loreto

na Laškem, kjer se še dandanes nahaja; l. 1895 sem bil tako srečen, da sem v njej maševal. Bog je pač hudo kaznoval neverne in nehvaležne Nazarečane; Kristus jim je oznanjal svoj zveličavni nauk, a niso ga hoteli sprejeti, ampak njega, učenika samega so namenili umoriti; zato pa nima Nazaret pravzaprav nobenega svetišča; ostal mu je le temeljni zid sv. hišice. Nad tem temeljem in še nekaj čez, stoji dandanes podzemeljska kapela, v katero se pride iz srednje ladije velike cerkve; trije oltarji nahajajo se v njej; dva stranska sta posvečena starišem Marijinim in nadangelu Gabrijelu, glavni oltar pa diči krasna podoba Oznanjenja M. D., spodaj pa napis: Hic Verbum caro factum est. Tukaj je beseda meso postala. Dva stebra zaznamljata kraj, kjer sta stala Marija in Gabrijel pri tem velevažnem pozdravilu in oznanilu. Zadej v votlini nahaja se tudi oltar sv. Jožefa; odtod se še pride v druge podzemeljske prostore, ki se navadno imenujejo kuhinja D. Marije. Romarji smo imeli v tej kapeli slovesno službo božjo s pridigo in parkrat Šmarnice; duhovniki-romarji so tudi vsi lahko na vrsto prišli, da so maševali na tem znamenitem kraju, kjer je preživel Zveličar večji del svojega zemeljskega življenja.

Kakih 6 minut proč od te cerkve je katoliška kapela, ki se imenuje delavnica

sv. Jožefa; na oltarju je lepa podoba, ki predstavlja sv. družino pri delu; napis z zlatimi črkami pa pove, da je bil Jezus tukaj pokoren in podložen Mariji in Jožefu. Gotovo se bo tu kedaj velika cerkev stala; in slišal sem, da hočejo oo. frančiškani ta prostor prepustiti katoliškemu delavskemu društvu v Jeruzalemu s tem namenom, naj bi tako dobila in imela vsa delavska in rokodelska društva (katerim je sv. Jožef patron) neko skupno duhovno središče. — Obiskali smo še nekaj drugih znamenitih krajev v Nazaretu; staro shodnico, v kateri je tudi Kristus učil (Luk. 4, 14—30), spremenili so zedinjeni Grki v katoliško cerkev, ki je pa precej uboga; hočejo si tudi večjo postaviti z milodari dobrih kristjanov. — Malo višje na bregu stoji nova cerkvica, ki ima na sredi naravno veliko skalo: imenuje se Kristusova miza; ustno izročilo namreč trdi, da je Jezus večkrat, še tudi po svojem vstajenju prihajal v Nazaret in tukaj južinal s svojimi apostoli. Menda pol ure od Nazareta proti vzhodu, ustanovili so avstrijski usmiljeni bratje (kakor pri Betlehemu) bolnišnico, katero smo seveda tudi obiskali. Bolenikov takrat ni bilo mnogo v njej, namreč samo 5; ubog Beduin je inel plučno vnetje, 12letnemu muhamedanskemu dečku je stroj zdrobil prst in nek delavec si je nogo oskodoval; ta je bil Čeh in se je

Keček iz Mute v Kostrivnico, Jož. Kostanjevec iz Bizeljskega v Solčavo, Jernej Pernat iz Pišec v Pilštanj, Karl Presker iz Majšberga v Pišce. V začasni pokoj je stopil g. Franc Lom, kapelan v Šoštanju. Zopet nastavljen je g. Anton Drogenik, začasno vpokojeni kapelan ribniški, kot kapelan v Dobovi. Na novo nastavljeni kot kapelani so gg. seministi duhovniki: Jakob Čebašek na Bizeljskem, Ivan Markošek v Št. Martin v Rožni dolini, Roman Skrbs v Rogatecu, Avguštin Stegenšek v Celnico, Ivan Tomažič v Št. Jurij ob Ščavnici, Ivan Vogrinec na Majšberg in Marko Žičkar kot pomožni duhovnik v Griže.

(Sladkor) se je podražil za 6 kr. na kilo. Vlada ga je izdala s § 14. Socialni demokratje se naj zahvalijo za to dobroto svojim poslancem, ki so pomagali ubiti državni zbor, kjer bi sicer lahko proti podraženju ugovarjali.

(Obrtnikom!) Vsi, ki kako obrt izvršujejo, oziroma ki so občni pridobniki*podvrženi, se opominjajo na običajno razglašen ukaz c. kr. finančnega dež. ravnateljstva v Gradcu z dne 20. junija 1899 št. 1167/pr., vsled katerega se morajo napovedbe za odmero občne pridobnine za dobo 1900/1 pri ces. kr. okrajnem glavarstvu v Mariboru oziroma pri pristojnih davkarijah meseca julija ustmeno ali pismeno vložiti. Dotična tiskovina dobiva se pri imenovanih uradih.

(Oseba dohodarina.) Do 30. julija t. l. so pri tukajšnjem glavarstvu izpiski iz plačilnih nalogov o osebni dohodnini za l. 1899 v navadnih uradnih urah vsem na vpogled, ki morajo plačevati osebno dohodarino.

(Male pesni.) Č. g. Jož. M. Kržišnik, ki je tudi našim čitateljem po izbornih socialpolitičnih člankih znan, je izdal pri g. Drag. Hribarju v Celju zbirko pesni, ki jih poklanja ljubljani slovenski mladini. Nežna, vesela je vsebina pesni kakor srce naše mladine. Knjigo priporočamo najtopleje. Stane 12 kr., po pošti 15 kr.

(Kam naj gredo naši dijaki?) O tej stvari nam spoštovan slov. živinozdravnik naznanja: V uvodnem članku »Kam naj gredo naši dijaki« zadnje številke svetujete onim, ki so dovršili šest gimnazijskih razredov, posvetiti se živinozdravništvu. K temu imam pripomniti, da se tudi na avstrijskih živinozdravniških visokih šolah že tri leta vsprejemajo samo oni, ki se izkažejo z zrelostnim izpitom gimnazije ali realke. Naučno ministerstvo je pred nekaj dnevi razpisalo 10 ustanov po 300 gld., katere vživajo vredni

slušatelji za časa štiriletnih studij in katere se jim puščajo tudi deveto polletje, ko polaga absolvent stroge izpite. Več enakih ustanov po 300 gld. razpisuje za domačine tudi Češka ter Zgornjeavstrijska. Štajarski deželni odbor podeljuje letne podpore od 250 gld. naprej slušateljem živinozdravništva, katere potem namešča kot deželne uradnike s plačo 600 gl. in pravico do pokojnine. Drugi dohodki prihajajo živinozdravniku od nadzorovanja sejmov, mesogledstva, živinogleda na železničnih postajah, licencovanja in premovanja, sodnijskih in kužnih komisij itd. ter privatne prakse. V državnih službah so razmere za živinozdravnika še zelo neugodne, vendar se na merodajnem mestu zagotavlja, da se v najkrajšem času potrebno ukrene, da bodo živinozdravniki istotako avanzirali kakor uradniki, od katerih se zahtevajo visokošolski nauki. Upati je, da se v nekaj letih tudi na Štajarskem osnujejo prepotrebne živinske zavarovalnice, katere tako lepo uspevajo na Nižjeavstrijskem; v teh bodo gotovo našli živinozdravniki kot jedino sposobni tehnični vodje hvaležen delokrog. Pomanjkanje slovensčine zmožnih živinozdravnikov je na Spod. Štajarskem zelo občutljivo, kajti samo trije so zmožni v besedi in pismu ljudske govorice.

(Cerkvene zadeve.) Pri Sv. Marku niže Ptuja so dobili nov, krasno izdelan božji grob. Izgotovil ga je mlad kipar, Radoslav Golobič, sedaj v Mariboru, Magdalensko predmestje.

(V Laškem trgu) se je ustanovila zadnja nedeljo kmetiška zadruga. Govorila sta g. Sajovič in g. J. M. Kržišnik, razkazujoč, kako je potrebna, kako se posluje in kaj bodi prva nje naloga. Tudi Rajfajznovka se je že osnovala nekaj nedelj prej. Kot govornik je prišel poleg J. M. Kržišnika tudi vrli g. Stanovnik (»Svedre«) iz Horjula. Slava g. kapelanu Gorišku, ki se toliko trudi, da se Laška fara in sosednji kraji združujejo.

(Gosp. J. Kača.) organizatorja spodnještajarskih kmetijskih zadrug, je ministerstvo sprejelo za svojega uradnika. Pošlje ga sedaj študirat okrog, a potem ga nastavi na Spod. Štajarskem kot zadržnega uradnika.

(Imenovanje.) Sodnim adjunktom so imenovani gg.: dr. H. Watzulik za Šoštanj, dr. Fr. Peitler za Kozje, Jožef Zupančič za Idrijo. Prestavljeni so gg. sodni adjunkti M. Mrača iz Kozjega v Šmarje pri Jelsah, dr. F. Mohorič iz Idrije v Gornjigrad, dr. Hermann Neuberger iz Šoštanj in Ormož.

(Samomori.) V Mariboru se je poskusil v soboto umoriti lončarski pomočnik Štefan

silno razveselil, ko sem ga nagovoril v slovanskem jeziku. Čehi so pač nadarjeni, podjetni in krepki narod; kamorkoli prideš po širokem svetu, povsod najdeš Čeha. Le škoda, da so zdaj na Češkem tako žalostne razmere, ker dokler se ne pomiri ta mogočna in staroslavna kraljevina, ne more cela Avstrija prosto dihati in se gibati. V obče rad izjavim, da nam je prav dopadalo v Nazaretu in njegovi okolici; tudi prebivalci so prijazni in postrežljivi; posebno ljubeznjivi so bili dečki, ki so nas spominjali na dečka in mladenci Jezusa; povsod so nas spremljali in nam smehljaje sicer, pa vendar spoštljivo nagovarjali z »Hadži« (t. j. romar, ki je že bil v Jeruzalemu); niso nam bili nadležni in niso beračili, ampak veselilo jih je, da je toliko hadžijev obiskalo njihovo rojstno mesto, čudomili Nazaret.

Iz Nazareta se lepo vidi sloveča gora Tabor; ni pusta in gola kakor judejske gore, temveč večinoma zelena in obraščena ali z nizkim grmovjem ali pa z neko vrsto hrastovega drevja (graden). Nismo je skupno obiskali, ampak v manjših oddelkih; nekateri so šli peš, drugi pa so jezdili in sicer iz Nazareta ali iz Tabarije; pot traja več ur in je precej huda, posebno ako je vroče. Na vrhu je velika ravan in pravijo, da je v starih časih tu stalo lepo mesto; dandanes nahaja se samo dvoje cerkev, frančiškanski samostan, hiša za popotnike in par bornih hiš; vsa

druga zemlja se uporabi za njive in vrte ali je pa neobdelana in posuta z mogočnimi razvalinami, v katerih se skriva razna zverina in golazen. Seveda je razgled z gore Tabor divno krasen; ako bi nam bil Bog tam razodel le žarek svoje slave, kakor jo je gledal sv. Peter, bi bili gotovo tudi vskliknili kakor on: »Gospod, dobro nam je tukaj biti.« Toda na zemlji ni obstanka; popotniki smo; pojdemo naprej.

V petek zjutraj peljali smo se nazaj v Hajfo. Popoldne je še bil skupen izlet na goro Karmel, kjer smo slovo vzeli od svete dežele. Karmel je pravzaprav 8 ur dolgo gorovje, a mi navadno mislimo na najbolj zapadni hrib ob morju. Ta gora je ob vznožju dobro obdelana in rodi izvrstno vinsko kapljico. Na vrhu pa je imeniitna romarska cerkev z lepim lesenim Marijinim kipom na velikem oltarju; sezidana je nad tisto votlino, v kateri je živel prerok Elija; tudi mnogo drugih samotarjev ali puščavnikov je tukaj spokorno živel, ker Karmel velja je pri vseh narodih, še celo pri paganskih za sveto goro. Tudi mornarjem je dobro znana, ker je vrh gore svetilnik za ladije; videti je po noči, kakor bi večna luč brlela v čast Materi Božji. Tu so se torej avstrijski romarji srčno priporočili Mariji in jo prosili, da kakor jih je zdaj varno vodila na tem potovanju, jih naj naposled tudi srečno pripelja v pravo obljubljeno doželo — v sv. nebesa.

Tartelly. Prerezal si je vrat, toda umrl še ni. Pravi se, da je bil doslej na hipe umobolen. — V sredo se je ustrelil v Mariboru 51letni železniški sprevodnik Fr. Žizek. Živel je od svoje žene ločen.

(Povozil) je te dni tovorni vlak v Št. Juriju ob juž. žel. železniškega čuvaja Frana Doboviškega, ki je služboval že 40 let pri južni železnici.

(Utopil) se je v Celju 19letni roko-delski učenec Jožef Mastnak. Strah pred kaznijo ga je pripravil do samomora.

(V nedeljo v Ljutomer!) Bralno društvo za ljutomersko okolico priredi s sodelovanjem dijakov in ljutomerskih pevcev v nedeljo dne 30. julija 1899 na vrtu g. Ivan Vaupotiča v Ljutomeru veselico z govorom, petjem in tamburanjem. Preplačila pri vstopnini se hvaležno sprejemajo. Čisti dohodek je namenjen bralnemu društvu. Začetek takoj po večernicah. Društvo, ki šteje 172 udov in ima v knjižnici nad 600 knjig, bilo je za našo mejo prepotrebno, kar kaže izposojevalnik knjig. Od 19. svečana do danes, torej ravno v 5 mescih izposodilo se je že 1075 števil. A te knjige ne zadostujejo, torej se priredi ta veselica, da se zamore s čistim dohodkom nabaviti novih knjig. Ob enem pa prosimo vsa naša književna društva ter vse naše rodoljube, zlasti one, ki so iz našega okraja doma, za podporo ali v denarju ali v knjigah.

(Brzjav iz Slov. Gradca.) Stališče Zoffovo popolnoma omajano. Gotovo bo prestavljen. Veselje med Slovenci velikansko.

(Iz šole) nam je danes poročati le žalostne reči. Pri uradnem učiteljskem zborovanju slovenjebistriškega in šentlenartskega okraja si je večina posilinemških in mlačno-slovenskih učiteljev izvolila nemške zastopnike za okrajne šolske svete. Za šentlenartski okraj je izvoljen šentlenartski nadučitelj Mohor, za bistrski pa bistrski nadučitelj Kristl. Škandal je, da so tudi nekateri starejši slovenski učitelji glasovali za ta dva nemška kandidata. To je menda zahvala slovenskim poslancem, da so se tako gorko potegovali za vzvišanje učiteljskih plač. Mlajši slovenski gospodje učitelji so se vrlo držali. Čast jim!

(Nevihta.) Iz Celja nam piše prijatelj: Pretečeni pondeljek je prišla čez naše mesto huda nevihta. Opoldne bilo je še nebo popolnoma jasno, mahoma pa se pripodijo od Solčavskih planin sem črni oblaki-hudourniki; nastal je grozen piš, ki je lomil šipe, strehe razkrival, drevje lamal in jih celo ruval; vmes pa so padale debele deževne kaplje in toča. Branjarjem na mestnem trgu je burja sotore preobrnila in sadje po tleh raznesla. Mnogo straha naredil je vihar kopajočim se v Savinji, kajti bilo se je bati, da bo nepričakovani gost kopališke ute z vsebino vred odnesel po vodi. Čez četrte ure je piš ponehal in solnce se je zopet pokazalo. Mnogo več škode pa se je gotovo naredilo po deželi.

(V Vuzenici) zadnja nedeljo ni bilo shoda. Prejšnji dan so ga poslanci odpovedli. Zakaj, ne vemo. — V zadnjem trenutku se nam piše o tej zadevi: Več ko nasprotniki škodujejo nam naši navidezni prijatelji. Velikanski shod nameravali so napraviti naši požrtvovalni gg. narodni poslanci. Slovensko ljudstvo vseh slojev kmečko in delavsko celega Marnberskega okraja je komaj čakalo 23. julija, da bi javno pokazalo svojo narodno zavest in neustrašenost. Vendar veselje Slovencev je splavalo po vodi. Okrajni glavar z vsemi svojimi nemškonaljivimi pristaši iz Marnberga, Vuzenice, Mute itd. preprosil je gostilničarja Mravljaka ter ga nagnil, da se je v soboto t. j. 22. julija peljal v Maribor ter odpovedal dvorano. Žalostna mu majka. Toda Slovenci, korajžo, imeli bodemo kmalu shod v Marnberskem okraju, če tudi ne pri Mravljaku.

(Iz Kota.) Občinski odbor Kot je pri izvanredni seji dne 24. julija t. l. izvolil preč. g. župnika Lovra Krambergerja zaradi velikih zaslug za olepšavo farne cerkve sv.